

[Himmelstrup.]

dette Lovforslag, skulde være en almindelig Erhvervsbank; vi mente, at de Paragraffer, som tog Sigte herpaa, var ganske udflydende; det var Bestemmelsen i § 1 og Bestemmelserne i §§ 23—24, som i Virkeligheden, saaledes som de er formuleret, giver Banken Adgang til at paatage sig almindelige Bankforretninger i ubegrænset Omfang, derved at man i Seddelbankloven indskriver 2 Paragraffer fra den almindelige Banklov. Det har vi ønsket nærmere forklaret. Det var os ikke muligt at naa til en virkelig Forhandling med den daværende Handelsminister om dette Spørgsmaal. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at Spørgsmaalet om Salget af Landmandsbankaktierne, Statens Forhold til Landmandsbanken, maa ses i Forbindelse hermed. Vi er vedblivende af den Opfattelse, at det ikke vil være rigtigt, at Staten faar, om jeg saa maa sige, Hals- og Haandsret over 2 Erhvervsbanker her i Danmark. Hvis man tænker paa at gøre den Seddelbank, man nu vil skabe, til en almindelig Erhvervsbank, maa man yderligere insistere paa, at Landmandsbanken maa frigives, at Bestemmelsen i § 3 i Landmandsbankloven af 19. April 1928 sker Fyldest. Man vil erindre, at vi ingenlunde har stillet Krav om, at dette skal ske paa een Gang, selv om vi mener, at det efter Lovens Ord skulde være gjort for lang Tid siden. Saaledes som Landmandsbanklovens § 3 er formuleret, kan man kun sige, at Ministeren har overset et Lovbud, han selv har været med til at gennemføre, og de Forsøg, som den daværende Minister for 2 Aar siden gjorde paa at komme om ved det, var meget tvivlsomme.

Men vi har, som sagt, ment, at man maatte paabegynde en Afvikling af dette Forhold, og jeg tror, det havde været klogt af den nuværende Regering og af den daværende højtærede Handelsminister, om han havde accepteret det Tilbud, som blev givet fra vor Side baade i 1933—34 og i 1934—35, og som jo gik ud paa, at man efter at have solgt en mindre Del af Landmandsbankens Aktier efterhaanden bragte Beholdning ned ved at stille den i Forhold til Formindselsen af den Garantiforpligtelse, som Staten har. Det vilde have været klogt, om den højtærede Regering havde accepteret dette Tilbud, ogsaa under Hensyn til, at de Bemærkninger maaske ikke er helt urigtige, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Fjor ved denne Sags første Behandling gjorde gældende om den Risiko, der jo er forbundet med, at Staten vedblivende ligger inde med Land-

mandsbankens Aktier; naar jeg læser den Meddelelse, som findes i Bladene i Dag om Landmandsbankens Udbytte for Aaret 1935, kan jeg ikke helt frigøre mig for den Betragtning, at der dog maaske er nogen Risiko for Staten forbundet med fortsat at ligge inde med disse Aktier.

Men jeg vil gerne slutte de Bemærkninger, jeg her har gjort om Regeringens Forslag, med at sige, at om Grundlinien i Forslaget er vi enige, og hvis Regeringspartierne vil lægge lidt mere Arbejdsiver for Dagen i Udvalget, vilde vi kunne føre Sagen til en Afslutning her i Folketinget. Det kunde vi have gjort allerede i Fjor; om vi alle sammen kunde være blevet enige om et Forslag, skal jeg ikke kunne sige, men vi kunde i det mindste have naaet til Ende med Sagen her i Fjor; det var der rigelig Tid til, al den Stund Rigsdagen var inde halvanden Maaned, efter at Venstre havde afgivet sin Betænkning og sine Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger til det andet paa Dagsordenen opførte Forslag om det samme Emne, det Forslag til Lov om Danmarks Bank, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen. Dette Forslag er efter min Mening noget helt nyt; det er noget virkelig revolutionært, det ærede Medlem her foreslaar. Det er intet mindre end Indførelsen her i Landet af en helt ny Møntfod, nemlig Papirfoden, en Ophævelse af Guld møntfoden og Indførelse af Papirmøntfoden, og for saa vidt maatte man vel sige, at et Forslag af den Art nærmere hører hjemme under Behandlingen af Møntloven end under Behandlingen af en Seddelbanklov. Jeg kan i og for sig godt forstaa, at man kommer ind paa Betragtninger af den Art, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen her er kommet ind paa, nemlig at man vil have en ny Møntfod og ikke bevare Guldets som Grundlag for Landets Møntvæsen, paa Grund af den Mistillid til Guldets Værdikonstans, som man ikke uden Aarsag har kunnet nære, navnlig i Aarene efter Krigen. Det hænger naturligvis sammen med de Forskydninger, som har fundet Sted i Guldprisen, men som efter min Mening ikke skyldes den Guldknaphed, som man frygtede i Aarene umiddelbart efter Krigen, men derimod den Politik, væsentlig den økonomiske Politik, som er ført i de store Lande, først og fremmest Frankrig og Amerika. Denne Politik har skabt en skæv Fordeling af Guldbeholdningen, og det er i Virkeligheden dette, der har bevirket den Guldknaphed, som mange Lande har lidt under, og det Fald i